

Reina i dames de la ciutat, regidor de Festes, Diego Vila, membres de la corporació municipal, autoritats, president de la Junta de Festes, Toni Carmona, i equip, presidenta de la Comissió de Penyes, Susana Garcia, i membres de l'entitat, reina i dames de 1973 i 1998. Maria, Alejandra, Tamara, Ester, Sofía i Andrea. Senyores i senyors.

El motiu que ens reuneix hui en aquest Auditori Municipal dedicat al nostre fill predilecte Rafael Beltrán Moner té sis noms propis, el de les sis joves que amb gran sentit de la responsabilitat i estima per la ciutat han representat les nostres festes en un moment històric marcat per una pandèmia que va capgirar per complet les nostres vides. La reina, María Carmona, i les seues cinc dames, Alejandra Chulvi, Andrea Girona, Ester García, Sofía Padullés i Tamara Munuera ja formen part de la història de les nostres festes, una història que elles han escrit també amb lletres d'il·lusió i d'esperança.

Elles han pogut fer realitat el seu somni, el seu anhel de conformar la cort d'honor de Vila-real i de representar-nos amb orgull en tots els actes en els quals han participat, però sobre tot ens han donat una lliçó de generositat, de saber estar i saber esperar, qualitats que en un món canviant i accelerat com l'actual no sempre són fàcils de conrear i menys en gent de la seua edat i en les difícils circumstàncies en les quals els ha tocat viure eixe somni tan esperat.

Deia el filòsof Jean-Jacques Rousseau que la paciència és amarga però el seu fruit és dolç. I els romans que "Patientia prima virtus est": la paciència és la virtut més important. María, Alejandra, Andrea, Ester, Sofía i Tamara, vosaltres i els vostres pares, mares i família, ho sabeu molt bé. Recorde el dia del vostre

nomenament, al gener de 2020, quan encara no érem conscients dels moments tan foscos i convulsos que estaven per vindre. Aquell 10 de gener, el saló de plens de l'Ajuntament es va omplir de somriures, felicitacions i satisfacció per l'arribada d'una nova cort d'honor. Els engranatges de la tradició feien bategar a la perfecció el nostre cor de poble. Sis joves disposades a prendre el relleu de les seues predecessores, que també amb molt d'orgull havien representat la ciutat: la reina Carmen Rubert i les dames Tania Ripollés, Bàrbara Martínez, Isabel González i Àgata Martínez.

A penes havien passat huit setmanes, menys de dos mesos, d'aquell dia de celebració, quan el nostre país s'enfrontava a un enemic invisible que posava en qüestió el nostre dia a dia i que ens obligava a refugiar-nos a casa, aturant també el rellotge de la nostra tradició. Recorde l'angoixa dels moments per la incertesa i la por, i el dolor per la pèrdua d'éssers estimats, que per desgràcia van patir moltes famílies de la nostra ciutat; també l'amargor per les decisions difícils que des de les institucions vam haver de prendre en aquells moments en què la vida estava en joc. Lluitar junts, dia a dia, contra algo desconegut, imprevisible; que sabíem quan va començar però no quan anava a deixar-nos tornar a la normalitat ni l'impacte dels efectes que anava a tindre.

I en aquells dies en què la tristesa no ens deixava veure la llum del sol, recorde també tots els exemples de solidaritat, generositat i valentia que ens van il·luminar. Entre ells, el vostre. Una vegada més, gràcies María, Alejandra, Andrea, Ester, Sofía i Tamara perquè vau anteposar la responsabilitat a la il·lusió, la paciència a la urgència, l'estima per la vostra ciutat a l'anhel per fer realitat un somni de la vostra infantesa. Dos anys d'espera que sé que no van

ser fàcils per a vosaltres ni per a les vostres famílies, i per això hui, en nom de la ciutat, us vull transmetre l'agraïment. Vau estar més que a l'altura i passareu a la història doblement per formar part d'eixe exèrcit d'enamorades que són les nostres reines i dames de les festes de Vila-real i per demostrar la vostra maduresa i, com deien els nostres avis, la categoria.

Però tot arriba. I com ens va ensenyar El Principito, el que embelleix al desert és que amaga un pou en qualsevol lloc. I és que, com ens recorda Antoine de Saint-Exupery:

“El zorro se despide del Principito. He aquí mi secreto. Es muy simple. No se ve sino con el corazón. Lo esencial es invisible a los ojos”.

Vosaltres he vist amb el vostre cor i així el vostre pou va començar a brollar a l'abril de 2022, amb la vostra proclamació com a reina i dames i el retorn a la normalitat de les festes, després de dos anys molt durs. Treballant un poble unit per a vèncer les dificultats, que mai podrem oblidar.

S'encetava el vostre moment i per fi teníeu l'oportunitat de convertir-vos en el rostre de la festa, de la tradició, del llegat que centenars de dones vila-realenes han fet perdurar amb el seu compromís i amor per Vila-real i la devoció pels nostres patrons: Sant Pasqual i la Mare de Déu de Gràcia. Dones com les que van representar les nostres festes fa 50 i 25 anys; Ana Gozalbo Amorós, reina de 1973, i Carmen Pilar Chabrera Girona, reina de 1998, que juntament amb les seues dames són també l'exemple d'un sentiment que es manté viu generació rere generació. De mares a filles, d'àvies a netes, de ties a nebodes,... com m'agrada dir, tot un exèrcit d'enamorades de Vila-real sense les quals el nostre cor de poble no podria bategar tan fort com ho continua fent

en aquesta nova Vila-real del segle XXI que no oblida les seues arrels i en la qual cuidar i estimar institucions i tradicions com aquesta ens fa més forts, perquè ens reforça la identitat, la pertinença a un poble, una manera de ser, de viure, d'entendre el món. Ens ajuda a fer un gran equip, a practicar l'orgull vila-realenc.

És per això que aquest acte d'homenatge s'emmarca en la setmana de les nostres festes fundacionals. No podem mirar el futur sense conèixer el nostre passat i valorar el llarg camí que, com a poble, hem recorregut des que un 20 de febrer de 1274 Jaume I ens atorgara la Carta Pobla. Aquell dia, els vila-realencs i les vila-realenques començàvem a escriure la nostra història forjada d'esforç, treball, perseverança i capacitat d'adaptació als canvis. Un camí recorregut que ens ha unit al voltant d'un sentiment de pertinença, d'orgull de poble, i que ens ha deixat una estela de referents, persones i entitats que amb la seua visió i també la seua capacitat per a trencar barreres han fet possible que hui Vila-real siga una ciutat orgullosa del seu cor de poble. La ciutat més xicoteta entre les grans però la més gran entre les xicotetes. Capdavantera i que no té por als reptes. Perquè està fortament arrelada, cuidant el nostre passat que, amb tant d'esforç, ens han deixat els nostres avantpassats i, des d'ahí, mirar al futur amb humilitat però amb il·lusió i esperança, perquè amb el treball de tots, junts i juntes, Vila-real avança. Exemple d'açò sou les persones i institucions com les que aquest matí hem guardonat amb els Premis 20 de Febrer: el col·legi Santa Maria, l'institut Miralcamp, l'empresa Clariana, el pintor Arturo Doñate, el periodista esportiu Javi Mata i el president de l'Associació de Llaureadors Independents, Víctor Viciado. Exemples sobre els quals construir

junts i juntes, la nova Vila-real del segle XXI, sí o sí, la Vila-real solidària, inclusiva, d'oportunitats, sostenible i innovadora que volem.

També vosaltres, les dones i joves que en un moment de la vostra vida heu decidit donar el pas de representar les festes i fer perdurar la tradició, sou un exemple per a la Vila-real del present i del futur. I en sou moltes. Ho vam poder comprovar fa uns mesos en la celebració amb motiu dels 75 anys de reina i dames; un acte en el qual vam retre homenatge a les 704 dones que des de 1947 fins a 2022 han estat protagonistes de la història de les festes de Vila-real, des que Carmen Rochera Saera i les seues dames Delfina Calduch, Conchita Petit, Carmen Candau, Emilia Sauri, Carmen Nebot, Maruja Morales, Julia Casabó i Ana Maria Nàcher, van formar el primer batalló d'aquest gran exèrcit d' enamorades de Vila-real. I encara en sereu més. Perquè el cicle de la tradició continua i molt prompte proclamarem a Gracia Gumbau com a reina de 2023, amb les dames Lucía Serrano, María López, María Bellido, Paula Roures, Irene Quirós i Sulema Sánchez.

María, Alejandra, Andrea, Ester, Sofía i Tamara. Sóc conscient de l'emoció que sentiu en aquest moment, dels sentiments encontrats; la tristesa pel comiat, els records viscuts que reconforten i omplien el cor d'experiències i persones que mai oblidareu, l'orgull per haver fet realitat un somni malgrat les dificultats d'uns esdeveniments històrics complicats. Recordeu el poema *Ítaca* de Kavafis que ens anima a gaudir cada etapa en el nostre camí de la vida, i quedeu-vos amb tots els fruits, també els amargs, que us ha donat aquesta experiència, perquè tot és un aprenentatge. Penseu que heu tingut l'oportunitat de viure moments únics, com l'homenatge als 75 anys de corts d'honor que hem rememorat

abans, i que quedarà per sempre escrit en el record del vostre any com a reina i dames de la ciutat. Un any marcat per l'esclat d'alegria per retrobar-nos de nou després de dos anys allunyats per la pandèmia.

Recordeu el goig del dia de la proclamació, l'emoció d'estar davant dels nostres patrons, Sant Pasqual i la Mare de Déu de Gràcia, d'acompanyar-los en les processons i honrar-los amb l'ofrena, d'escoltar el volteig de campanes que anuncia els dies importants de la festa, la música de la dolçaina i el tabal, l'olor de la pólvora i les flors; sentiu-vos orgulloses i privilegiades d'haver representat la nostra ciutat en actes festius d'altres localitats; d'haver sentit l'estima de la gent, la nostra gent, i d'haver pogut compartir riures i moments de germanor amb tants vila-realencs i vila-realenques que viuen amb passió la nostra festa: al concurs de paelles, a la cavalcada de festes, als empedrats, a la nit de penyes amb tombet de bou, a la Nit de la Xulla, als concerts, al bou per la vila, als actes amb els nostres majors i també amb els menuts, a tots els homenatges i actes culturals, esportius i tradicionals que donen forma a les festes... tants records que us acompanyaran tota la vida. Jo també en guardaré molts al vostre costat. Alguns tan especials com el concert de La Oreja de Van Gogh, amb el qual vam estrenar la plaça de la Maiorasga com a espai de concerts, amb més de 12.000 persones gaudint de l'actuació; una vetllada per al record plena de vitalitat i alegria. Amb aquest ja tenim tres grans espais de concerts i esdeveniments a la ciutat: la nostra plaça Major, la plaça novament ampliada i millorada del nostre Estadi de la Ceràmica, que està quedant espectacular, i la Maiorasga.

Perquè en totes aquestes vivències durant el vostre any com a cort d'honor de les festes us heu mostrat com sou: alegres, compromeses amb la tradició, amb ganes de gaudir i de compartir, amb ganes de viure. Gràcies per haver estat a l'alçada en tot moment i per haver exercit sempre el vostre paper amb responsabilitat i amb un somriure. Amb joves com vosaltres, Vila-real, la nova Vila-real del segle XXI, té garantit el futur.

També vull dedicar unes paraules d'agraïment i reconeixement a les vostres famílies, en especial als vostres pares i mares. Toni, Marga, Pascual, María José, Javi, Andrea, Raúl, Marta, Pepe, Loles, María Nieves. Heu educat les vostres filles en l'amor pel seu poble, per les seues tradicions i senyes d'identitat, i sé que heu fet un gran esforç per a fer possible que elles compliren el seu desig de formar part de la cort d'honor de les festes. També heu tingut l'oportunitat de compartir una vivència única com a pares i mares i espere que haja sigut enriquidora. I sé que aquestes circumstàncies excepcionals viscudes per aquesta inesperada pandèmia, més de dos anys que ens han frenat i furtat part de la nostra vida, han estat tan ben gestionats per les vostres filles gràcies al vostre amor, educació, consells, recolzament constant i saber estar. Què faríem i quant devem als pares, mares, avis i àvies, als germans... a la família.

No vull acabar sense agrair també el treball de la Junta de Festes, presidida per Toni Carmona, que també és l'orgullós pare de la reina. Toni i María, estic segur que haurà estat una experiència inoblidable per a vosaltres participar i gaudir de les festes no sols com a president de la Junta de Festes i reina, sinó també com a pare i filla. Un vincle que quedarà per sempre a la vostra memòria.

A totes les persones que formen part de la Junta de Festes el meu reconeixement per l'esforç, les hores de treball, la dedicació, no sempre reconeguda i agraïda. I és que vosaltres, Toni, també heu patit aquestes circumstàncies excepcionals i heu estat més que a l'altura. Gràcies perquè, sense gent com vosaltres, compromesa i que estima lo nostre, les festes no serien possibles. També a la Comissió de Penyes, amb la seua presidenta Susana García, i la resta de representants. Les penyes sou el cor de la nostra festa, vosaltres teixiu una xarxa que ens manté units al voltant de les nostres costums i que ens fa sentir-nos part d'una comunitat. Gràcies per sostenir aquest fil de la tradició. Vila-real no seria el mateix sense les nostres estimades penyes.

M'acomiade, en primer lloc, dedicant unes últimes paraules a les protagonistes de la nit, María, Alejandra, Andrea, Ester, Sofía i Tamara, per a animar-vos a recórrer aquest últim tram del vostre regnat amb el mateix entusiasme i responsabilitat que heu demostrat fins ara. A seguir guardant emocions i moments al vostre cor. A gaudir amb els records que us ha regalat aquesta experiència. Molt prompte, Gracia, Lucía, María, Paula, Irene, María i Sulema prendran el relleu com a cort d'honor de 2023 i el relat de la festa continuarà escrivint-se amb lletres daurades; el cor de poble seguirà bategant i Vila-real avançarà cap al futur encara amb més força.

I, en segon lloc, m'atreviré a donar-vos un consell, que faig extensiu a tots i a totes els que ens acompanyeu en aquest emotiu acte, i qui em puga escoltar.

Al llarg de milers d'anys, l'ésser humà s'ha passat la vida intentant descobrir el secret de la felicitat. Escriptors, filòsofs, entre ells, Aristòtil, Epicuro, Kant,

Nietzsche, el nostre Ortega i Gasset... Un debat mai completat i viu. I és que la felicitat és el bé més preuat.

Gràcies a la tecnologia i els constants avenços científics, cada vegada tenim més respostes a les preguntes que ens fem: Què és la felicitat? Què ens fa feliços?

Els professors de la prestigiosa Universitat de Harvard Robert Waldinger i Marc Schulz estan fent un estudi sobre la felicitat de de 1930, a través d'una enquesta longitudinal. Els resultats de l'estudi han conformat un magnífic llibre, que els recomane i que duu per títol *The good life (La bona vida)*.

Han examinat 724 persones, xiquets de famílies desfavorides i amb problemes en Boston i estudiants universitaris de Harvard i les seues famílies al llarg d'aquests quasi 100 anys per a poder determinar què fa a les persones que ens sentim feliços. Incorporar a les parelles dels estudiants, a 1.300 descendents, inclús 25 participants donaren el cervell a la ciència després de la seua mort per a estudiar-lo.

Podríem parlar hores d'aquest estudi, metodologia i resultats, però no és aquest el fòrum adequat i tindrem l'ocasió de poder desenvolupar-lo i implementar-lo en la futura Escola Municipal de la Felicitat i el Benestar en la qual fa temps que treballem des de l'Ajuntament i que prompte presentarem.

Però em permetran que compartisca amb vostès la conclusió: ni els diners, ni la fama, ni la posició social o el rang; el secret de la felicitat està en les relacions humanes positives.

Les relacions que fem (en la penya, el club de ball, de lectura, la família, el grup de ioga, la parella, les amistats, els grups esportius o companys de treball...) és el que ens fan estar més feliços.

Les persones amb llaços i connexions socials més fortes als 50 anys estaven en millor forma als 80 que aquelles que no cultivaven les relacions positives profundes. Per tant, cuidar el cos i la ment és molt important, però cuidar les relacions és fonamental. Què curiós: la ciència ratifica que l'estima, l'amor a l'altre, que tantes religions, filosofia o el mateix Jesucrist en ensenyava, està en la base de la nostra felicitat. I la ciència ens port ensenyar a millorar aquestes relacions a través de la psicologia positiva, la neurociència o la intel·ligència emocional. Açò és que tractarem en la nova Escola Municipal de la Felicitat i el Benestar.

I diran... i tot açò a què ve ací?

Maria, aquesta experiència vos ha donat, a tu i a la teua cort d'honor, l'oportunitat de fer moltes coses inoblidables, però no perdeu de vista el que acabe de comentar: el més important, el que més vos servirà, les relacions positives que heu fet, entre vosaltres, amb la gent que heu conegut en un poble que heu redescobert a través de persones inoblidables per a vosaltres. Perquè els pobles no els fan grans els edificis, els monuments, les fàbriques o la riquesa; els pobles els fan grans cadascuna de les persones que els formen.

També em dirigisc als pares i mares, que aprofiten aquesta oportunitat, als membres de la Junta de Festes, la Comissió de Penyes, a Gracia Gumbau i la seua cort... Cuideu les relacions positives que aquesta oportunitat vos brinda.

Molta sort a totes. A tots vostès, moltes gràcies per la seua presència i la seua atenció.

Bona vesprada i visca Sant Pasqual, visca la Mare de Déu de Gràcia, visquen les nostres festes i que visca Vila-real!